

Elie - Numărul treisprezece

Patruzeci și șase

Jeff Pippenger

2023-10-19

În articolul precedent, l-am pus în corespondență pe Ilie cu istoria perioadei 1798–1844. Ilie intră simbolic în această istorie atunci când William Miller a fost ridicat pentru a proclama solia primului înger. Văduva din Sarepta reprezintă o biserică credincioasă care adună două lemne, sau două națiuni care aveau să devină o singură națiune la 22 octombrie 1844.

Și spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, îi voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor, unde s-au dus, îi voi aduna din toate părțile și-i voi aduce în țara lor. Și voi face din ei un singur neam în țară, pe munții lui Israel; și un singur împărat va fi împărat peste ei toți; nu vor mai fi două neamuri și nu vor mai fi împărțiți în două împărății. Nu se vor mai întina cu idolii lor, nici cu lucrurile lor urâcioase, nici cu vreuna din fărădelegile lor; ci îi voi izbăvi din toate locuințele lor în care au păcătuit și-i voi curăți; astfel ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor. Robul Meu David va fi împărat peste ei, și toți vor avea un singur păstor; vor umbla și în judecățile Mele, vor păzi poruncile Mele și le vor împlini. Vor locui în țara pe care am dat-o robului Meu Iacov, în care au locuit părinții voștri; vor locui în ea ei, copiii lor și copiii copiilor lor pentru totdeauna; și robul Meu David va fi voievodul lor pe vecie. Mai mult, voi încheia cu ei un legământ de pace; va fi un legământ veșnic cu ei; îi voi așeza, îi voi înmulți și voi pune locașul Meu cel sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Cortul Meu va fi de asemenea cu ei; da, Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul care sfințesc pe Israel, când locașul Meu cel sfânt va fi în mijlocul lor pentru totdeauna. Ezechiel 37:21–28.

Există mai multe binecuvântări pe care Ezechiel le identifică drept făgăduite celor două toiege, adică celor două neamuri care devin un singur neam. Vom începe prin a considera patru dintre aceste binecuvântări, pe care sora White le-a desemnat ca patru „veniri”, toate fiind împlinite în același timp, la 22 octombrie 1844.

„Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Locul Preasfânt, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este înfățișată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prevestită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea Mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare, din Matei 25.” Marea luptă, 426.

Prima „venire” la care face referire sora White este venirea Marelui Preot pentru „curățirea sanctuarului”, care urma să aibă loc la sfârșitul celor două mii trei sute de ani. Acel verset oferă răspunsul la întrebarea din Daniel opt, versetul treisprezece, care întreabă: „Până când va ține vedenia despre jertfa necurmată și despre fărădelegea pustiirii, ca să fie călcate în picioare atât sfântul locaș, cât și oștirea?” Versetul paisprezece arată că curățirea sanctuarului avea să înceapă la sfârșitul celor două mii trei sute de ani. Ezechiel spune că Dumnezeu îi va „lua pe copiii lui Israel

din mijlocul neamurilor la care s-au dus și îi va strânge din toate părțile, ... iar neamul care va fi adunat nu se va mai spurca” căci Dumnezeu îi va „curăți; astfel ei vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor.”

Pe 22 octombrie 1844, a doua „venire” la care se referea Sora White a fost împlinirea lui Daniel, capitolul șapte, versetul treisprezece, care arată că Fiul omului avea să vină la Cel Îmbătrânit de zile, ca să primească o împărăție. Ezechiel spune că Dumnezeu „îi va face un singur neam în țară, pe munții lui Israel; și un singur împărat va domni peste toți.” Ezechiel Îl reprezintă pe Hristos ca împărat sub numele de „David”, când spune că „David, robul Meu, va fi împărat peste ei.” El arată, de asemenea, că Hristos, ca David, avea să fie „singurul lor păstor” și că „robul Meu David va fi” de asemenea „voievodul lor pentru totdeauna.” Un împărat, prin definiție, are nevoie de titlul său de împărat și are nevoie de o stăpânire peste care să domnească și de supușii împărăției sale. Dacă nu ar exista supuși, nu ar exista nici împărăție.

Am văzut în vedeniile nopții și iată că pe norii cerului a venit Cineva ca un Fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. Și I s-au dat stăpânire, slavă și împărăție, pentru ca toate popoarele, neamurile și limbile să-I slujească; stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, iar împărăția Lui este una care nu va fi nimicită. Daniel 7:13, 14.

The third “coming” identified by Sister White was when Christ, as “the messenger of the covenant,” suddenly came to His temple to purify the sons of Levi. Ezekiel says that Christ “will cleanse them: so shall they be my people, and I will be their God,” and that “moreover” He would make “a covenant of peace with them,” which will “be an everlasting covenant.” The covenant would be accomplished when God would “set” His “sanctuary in the midst of them,” and that the “heathen shall know that I the Lord do sanctify Israel, when my sanctuary shall be in the midst of them.”

Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; și deodată va veni în Templul Său Domnul pe care-L căutați, și Solul legământului, în care vă găsiți plăcerea: iată, El vine, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea suferi ziua venirii Lui? și cine va rămâne în picioare când Se va arăta? căci El este ca focul topitorului și ca leșia înălbitorului. El Se va așeza ca un topitor și curățitor de argint; va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, ca să aducă Domnului un dar de mâncare în neprihănire. Atunci darul de mâncare al lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Maleahi 3:1–4.

Mesagerul care a pregătit calea pentru Hristos, „mesagerul legământului” în istoria dintre 1798 și 1844, a fost Ilie, așa cum a fost reprezentat prin William Miller. Când Hristos a venit deodată la templul Său, El i-a curățit pe „fiii lui Levi” ca printr-un „foc de topitor”.

Cealaltă „venire” care s-a împlinit la 22 octombrie 1844 a fost venirea Mirelui. De două ori, Ezechiel arată că neamul adunat din două toiege va fi „poporul” lui Dumnezeu și că El „va fi Dumnezeul lor”. Acest lucru s-a împlinit prin căsătorie. La 22 octombrie 1844, cele patru profeții care s-au împlinit, la care se referă Sora White, sunt toate identificate prin mărturia celor două

toiege ale lui Ezechiel.

Elija reprezintă solul care pregătește calea pentru solul legământului. Hristos l-a identificat pe Ioan Botezătorul drept solul care a pregătit calea pentru prima Sa venire. Sora White l-a identificat pe William Miller ca fiind Ilie, iar Miller a pregătit calea pentru ca Hristos să vină ca „mare preot”, „Fiul omului”, „solul legământului” și „mirele”.

După trei ani și jumătate, Ilie a venit din Sarepta, unde rămăsese la văduvă și la fiul ei, și i-a poruncit lui Ahab să cheme tot Israelul la Carmel. Ezechiel spune că neamurile vor cunoaște că Dumnezeu era Dumnezeu atunci când Își va așeza sanctuarul în mijlocul națiunii care fusese adunată laolaltă din cele două toiege. Pe Muntele Carmel, Ilie i-a spus lui Israel să aleagă dacă Dumnezeu era Dumnezeu sau dacă Baal era Dumnezeu, însă el a pus întrebarea în contextul nu doar al cine era adevăratul Dumnezeu, ci și în contextul cine era adevăratul proroc.

Și Ilie a venit la tot poporul și a zis: „Până când veți șchiopăta între două păreri? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L; iar dacă Baal, atunci urmați-l pe el.” Și poporul nu i-a răspuns niciun cuvânt. Atunci Ilie a zis poporului: „Am rămas numai eu singur proroc al Domnului; iar prorocii lui Baal sunt patru sute cincizeci de oameni.” 1 Împărați 18:21, 22.

Tot Israel, inclusiv Ahab, a știut că Dumnezeul lui Ilie este Dumnezeu, când focul s-a coborât din cer și a mistuit jertfa lui Ilie. Coborârea focului pe muntele Carmel marchează momentul când Dumnezeu Și-a așezat sanctuarul în mijlocul neamului alcătuit din două toiege. Minunea focului de pe muntele Carmel a demonstrat că Dumnezeu era Dumnezeu, iar Baal era un dumnezeu fals.

Miracolul din Sarepta, când Ilie s-a întins de trei ori peste fiul mort al văduvei, i-a dovedit acesteia că Ilie era un om al lui Dumnezeu, iar miracolul de pe Carmel a împlinit același lucru. Focul de pe Carmel nu numai că a dovedit că Dumnezeu este Dumnezeu, ci a demonstrat și că Ilie era adevăratul proroc al lui Dumnezeu, în contrast cu prorocii lui Baal și cu prorocii dumbrăvilor. În istoria anilor 1840–1844, s-a demonstrat că Miller și milleriții erau adevărații proroci, în contrast cu prorocii mincinoși ai protestantismului apostat, care, chiar în acea istorie, dăduseră pe față că erau fiicele Izabelei.

Ilie la Carmel reprezintă lucrarea de identificare a adevăratului corn protestant, căci a șasea împărăție a profeției biblice, fiara care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece, are un corn al protestantismului și un corn al republicanismului, iar ea tocmai își începuse domnia în 1798. În 1798, la sfârșitul a trei ani și jumătate ai domniei Izabelei, Ilie a venit din Sarepta pentru a face o distincție clară cu privire la care biserică era cornul protestant de pe fiara care se ridică din pământ.

Văduva din Sarepta călătorea din istoria Tiatirei către nuntă, unde văduvia ei urma să fie îndepărtată. Fiul ei înviat îi reprezintă pe aceia care au fost uciși de Izabela în timpul celor trei ani și jumătate de secetă. Cele două lemne pe care le aduna pentru foc erau cele două case ale Israelului literal, care urmau să fie adunate împreună ca o singură națiune, iar acea națiune era Israelul spiritual. Văduva urma să folosească cele două lemne pentru a aprinde un foc, lucru care a avut loc la Carmel și la 22 octombrie 1844, când mesagerul legământului i-a curățit pe fiii lui Levi

cu „focul topitorului”.

Focul este un simbol al revărsării Duhului lui Dumnezeu, care a avut loc la Carmel și la Strigătul de la Miezul Noptii, care a atins punctul culminant la 22 octombrie 1844.

Și, când a sosit pe deplin ziua Cincizecimii, toți erau împreună, în același loc, într-un cuget. Și deodată a venit din cer un sunet ca vuietul unui vânt puternic care sufla, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Și li s-au arătat niște limbi despicate, ca de foc, și s-au așezat câte una pe fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. Faptele Apostolilor 2:1–4.

Revărsarea Duhului reprezintă proclamarea unui mesaj, iar văduva urma să facă un foc, ca să poată pregăti ceva de mâncare, ceea ce este un mesaj.

Și m-am dus la înger și i-am zis: Dă-mi cărticica. Și el mi-a zis: Ia-o și mănânc-o; ea îți va amări pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Și am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; și în gura mea a fost dulce ca mierea; dar, după ce am mâncat-o, pântecele mi s-a amărât. Apocalipsa 10:9, 10.

Mesajul care i-a fost vestit îndată Izabelei de către Ahab a fost că Dumnezeul lui Ilie era adevăratul Dumnezeu, căci Ahab tocmai fusese martor la faptul că Dumnezeul lui Ilie răspunsese prin foc. Mesajul care a fost deschis îndată la 22 octombrie 1844 a fost solia celui de-al treilea înger. În oricare dintre cazuri, mesajul transmis de Ahab sau solia celui de-al treilea înger o înfurie pe Izabela.

Dar vești dinspre răsărit și dinspre miazănoapte îl vor tulbura; de aceea va ieși cu o mare furie ca să nimicească și să piardă cu desăvârșire pe mulți. Daniel 11:44.

„Veștile dinspre răsărit și dinspre miazănoapte” din Daniel reprezintă solia care îl înfurie pe împăratul de la miazănoapte, care este Izabela, iar ea declanșează persecuția finală din istoria pământului. Acea solie a fost reprezentată prin mesajul lui Ahab către Izabela și prin sosirea soliei celui de-al treilea înger la deschiderea judecății în 1844.

І Аһаб розповів Єзавелі все, що зробив Ілля, а також як він усіх пророків повбивав мечем. Тоді Єзавель послала до Іллі посланця, говорячи: Нехай те й те вчинять мені боги, і ще більше, якщо я до цього часу завтра не зроблю з твоїм життям те саме, що з життям кожного з них. 1 Царів 19:1, 2.

Ilie, ca simbol, este reprezentat prin perioada de pustie dintre anii 538 și 1798. Apoi, în 1798, Ilie apare în istorie ca William Miller. În 1844, Ilie coboară din cer focul Strigătului de la Miezul Noptii. Apoi, în 1863, Ilie și solia lui au fost respinse. Solia lui era solia lui Moise despre „șapte vremi”, reprezentată de asemenea prin solia celor două toiège ale lui Ezechiel. Strângerea celor două toiège la încheierea împrăștierii lor era solia văduvei din Sarepta, iar ea a strâns cele două toiège înainte de a pregăti o masă.

Adventismul millerit, potrivit lui James și Ellen White, a devenit adventism laodicean în 1856, iar când, ulterior, au respins în 1863 solia lui Ilie despre „șapte vremi” ale lui Moise, au înlăturat

capacitatea logică de a înțelege sporirea cunoștinței cu privire la „șapte vremi”, pe care Dumnezeu căutase să o aducă la lumină în 1856 (prin cele opt articole neterminate ale lui Hiram Edson.) Ei au fost constrânși de logică să înceapă să dărâme sistemul fundamental de adevăruri pe care îngerii l-au călăuzit pe William Miller să-l adune. Prima „piatră” descoperită de Miller a fost piatra de temelie de care adventismul laodicean avea să se poticnească de-a lungul întregii sale istorii. Respingerea acelei prime pietre a adevărului a produs orbirea Laodiceei, un simptom care poate fi vindecat, dar care este rareori urmărit spre vindecare.

Curățirea sanctuarului, care a început la 22 octombrie 1844, a implicat curățirea „oștirii” care fusese călcată în picioare împreună cu sanctuarul, în Daniel 8:13. Oștirea era reprezentată de „cele două lemne” pe care văduva din Sarepta le adunase pentru foc. Cele două lemne erau cele două case ale Israelului literal din vechime. Efraim și Iuda, în sens literal, urmau să fie adunați într-o singură națiune spirituală și curățiți de solul legământului la deschiderea judecății. Aceste două națiuni erau „oștirea” care fusese călcată în picioare.

L-promessa ta' Ežekjel kienet li Alla “jieħu lil ulied Iżrael minn fost il-pagani, fejn ikunu marru”, u li “jigborhom” “u jdaħħalhom f’artithom stess.” L-art ta' Iżrael letterali kienet l-art glorjuża, jew l-art imwiegħda, jew Ġuda. L-art glorjuża spiritwali fl-1798 kienet l-art tal-bhima tal-art b'żewġ grun ta' Rivelazzjoni tlettax.

În ziua în care Mi-am ridicat mâna către ei, ca să-i scot din țara Egiptului într-o țară pe care o cercetasem pentru ei, unde curge lapte și miere, care este slava tuturor țărilor.... Totuși, Mi-am ridicat mâna și către ei în pustie, că nu-i voi duce în țara pe care le-o dădusem, unde curge lapte și miere, care este slava tuturor țărilor. Ezechiel 20:6, 15.

Cele două case literale ale lui Israel au locuit în țara care era „slava tuturor țărilor”, țara care „curgea” cu „lapte și miere”. Când cele două case literale ale lui Israel au fost adunate împreună ca Israel spiritual, li s-a făgăduit că vor fi așezate în propria lor țară. „Țara slăvită” spirituală este locul unde se află mișcarea millerităilor la început și mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii la sfârșit, în timpul domniei fiarei pământului. Mișcarea care îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii nu putea fi ridicată decât în țara fiarei pământului. O mișcare care pretinde că este mișcarea îngerului al treilea, venind din orice altă țară, este o contrafacere, căci Alfa și Omega ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început.

„Harurile și binecuvântările fără seamăn ale lui Dumnezeu au fost revărsate asupra națiunii noastre; ea a fost un pământ al libertății și slava întregului pământ. Dar, în loc să-I aducă lui Dumnezeu recunoștință, în loc să-L onoreze pe Dumnezeu și Legea Sa, creștinii cu numele din America s-au lăsat pătrunși de mândrie, lăcomie și încredere în sine....”

„A sosit vremea când judecata este căzută în ulițe, iar dreptatea nu poate intra, și cel ce se depărtează de rău se face pe sine o pradă. Dar brațul Domnului nu este scurtat ca să nu poată mântui, și urechea Lui nu este prea grea ca să nu poată auzi. Poporul Statelor Unite a fost un popor favorizat; dar atunci când va restrânge libertatea religioasă, va renunța la protestantism și va da sprijin papalității, măsura vinovăției sale va fi deplină, iar «apostazia națională» va fi înregistrată în cărțile cerului. Rezultatul acestei apostazii va fi ruina națională.” Review and

Herald, 2 mai 1893.

Daniel capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece identifică călcarea în picioare atât a sanctuarului, cât și a oștirii. Oștirea era alcătuită din cele două case ale lui Israel literal. Ierusalimul a fost călcat în picioare în timpul celor o mie două sute șaizeci de ani ai Evului Întunecat.

Și mi s-a dat o trestie asemenea unei nuiiele; și îngerul stătea, zicând: Scoală-te și măsoară templul lui Dumnezeu, și altarul, și pe cei ce se închină în el. Dar curtea care este afară din templu las-o deoparte și n-o măsoară; căci a fost dată neamurilor, și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:1, 2.

Ioan, în capitolul unsprezece din Apocalipsa, este îndemnat să măsoare nu numai templul, ci și „pe cei ce se închină în el”. Ioan era așezat în mod profetic la 22 octombrie 1844, când i s-a poruncit să măsoare templul și pe cei ce se închină în el.

Și am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; și în gura mea a fost dulce ca mierea; iar îndată ce am mâncat-o, pântecele meu s-a făcut amar. Apocalipsa 10:10.

Na versetul zece al capitolului zece din Apocalipsa, Ioan a reprezentat dezamăgirea amară din 22 octombrie 1844 și i s-a spus imediat să măsoare atât sanctuarul, cât și oștirea. Subiectul întrebării din Daniel opt cu versetul treisprezece este călcarea în picioare atât a sanctuarului, cât și a oștirii. Ioan ne informează că „neamurile” urmau să „calce în picioare” „cetatea sfântă” timp de „patruzeci și două de luni”. Cele patruzeci și două de luni au fost cei trei ani și jumătate ai lui Ilie. Aceasta a fost Epoca Întunecată, din 538 până în 1798. Stând în mod profetic la 22 octombrie 1844, lui Ioan i s-a spus să lase la o parte curtea și „să n-o măsoare, căci a fost dată neamurilor, iar cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni”.

A tunc când lui Ioan i s-a spus să măsoare „templul, și altarul, și pe cei ce se închină în el”, în cuvintele din Daniel opt și versetul treisprezece, i s-a spus să măsoare sanctuarul și oștirea. Dacă lui Ioan i s-a spus „să nu” numere cei o mie două sute șaizeci de ani, atunci el trebuia să măsoare de la 1798 până acolo unde stătea el în 1844. 1798 până la 1844, când sunt măsoarați, reprezintă patruzeci și șase de ani. Începutul celor patruzeci și șase de ani a fost în 1798, când „cele șapte vremuri” ale lui Moise împotriva casei de nord a lui Israel s-au împlinit. Sfârșitul celor patruzeci și șase de ani a fost în 1844, când „cele șapte vremuri” ale lui Moise împotriva casei de sud a lui Israel s-au împlinit. Măsurarea lui Ioan echivalează cu patruzeci și șase de ani. Numărul patruzeci și șase simbolizează templul. Isus a spus: dărâmați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica, dar iudeii cărtitori au susținut că templul fusese zidit în patruzeci și șase de ani.

Jezus le-a răspuns și le-a zis: „Dărâmați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.” Atunci iudeii au zis: „Acest templu a fost zidit în patruzeci și șase de ani, și Tu îl vei ridica în trei zile?” Dar El vorbea despre templul trupului Său. Ioan 2:19–21.

Isus a luat trupul lui Adam după căderea lui Adam, cu toate degenerările lui moștenite, pentru a da un exemplu ca noi să biruim așa cum a biruit El. Pe mărturia a doi martori, a învăța că trupul lui Hristos nu a cuprins degenerările moștenite ale celor patru mii de ani de păcat înseamnă a promova vinul Babilonului, căci a învăța că Hristos nu a primit acele slăbiciuni moștenite este o doctrină

fundamentală a catolicismului.

Și orice duh care nu mărturisește că Isus Hristos a venit în trup nu este de la Dumnezeu; și acesta este duhul lui antihrist, despre care ați auzit că are să vină; și acum este deja în lume. 1 Ioan 4:3.

Pentru că mulți amăgitori au intrat în lume, care nu mărturisesc că Isus Hristos a venit în trup. Acesta este amăgitorul și antihristul. 2 Ioan 1:7.

Templul trupului lui Hristos era templul trupului fiecărei ființe omenești.

„Hristos nu Se afla într-o poziție atât de favorabilă, în pustia pustie, pentru a îndura ispitele lui Satana, cum s-a aflat Adam atunci când a fost ispitit în Eden. Fiul lui Dumnezeu S-a smerit și a luat asupra Sa natura omului după ce neamul omenesc rătăcise patru mii de ani de la Eden și de la starea lor originală de curăție și neprihănire. Păcatul își lăsase de veacuri urmele lui îngrozitoare asupra rasei omenești; iar degenerarea fizică, mintală și morală domnea în întreaga familie omenească.

„Când Adam a fost atacat de ispititor în Eden, el era fără întinarea păcatului. El stătea înaintea lui Dumnezeu în puterea desăvârșirii sale. Toate organele și facultățile ființei sale erau deopotrivă dezvoltate și armonios echilibrate.”

„Hristos, în pustia ispitirii, a stat în locul lui Adam pentru a purta proba pe care acesta nu a reușit s-o îndure. Aici Hristos a biruit în favoarea păcătosului, la patru mii de ani după ce Adam a întors spatele luminii căminului său. Despărțită de prezența lui Dumnezeu, familia omenească se îndepărtase, cu fiecare generație succesivă, tot mai mult de curăția, înțelepciunea și cunoașterea originară pe care Adam le-a avut în Eden. Hristos a purtat păcatele și neputințele neamului omenesc așa cum existau ele atunci când El a venit pe pământ ca să-l ajute pe om. În numele neamului omenesc, având asupra Sa slăbiciunile omului căzut, El trebuia să înfrunte ispitele lui Satana în toate punctele prin care omul urma să fie asaltat.” Selected Messages, cartea 1, 267, 268.

În capitolul doi din Ioan, Hristos vorbea despre trupul Său ca despre un templu, iar templul-trup al Său era cel al unei ființe omenești, purtând degenerările a patru mii de ani de slăbiciune acumulată. Templul omenesc la care S-a referit Hristos este alcătuit din patruzeci și șase de cromozomi. Când Moise s-a suit pe Sinai pentru a primi legea și instrucțiunile pentru ridicarea templului, el a fost pe munte patruzeci și șase de zile. Ezechiel se referă la Hristos așezându-Și templul în „mijlocul” celor două toiege. Perioada de timp de la încheierea celor șapte vremi ale împărăției de nord și ale împărăției de sud, pe care Ioan a fost îndemnat să o măsoare, a fost de patruzeci și șase de ani și a reprezentat „mijlocul” sau perioada de timp dintre 1798 și 1844. În acei patruzeci și șase de ani, Isus a ridicat templul spiritual pe care avea să-l curețe deodată când va veni ca solul legământului. Ca sol al legământului, El avea să-Și scrie legea pe inimile poporului Său. Acea lege este reprezentată prin două table. Prima tablă are patru porunci, a doua tablă are șase. Împreună, ele reprezintă numărul patruzeci și șase.

Adunarea lui Israelul spiritual din 1798 până în 1844 reprezintă adunarea lui Israelul spiritual, dar reprezintă și întemeierea unui templu.

La Acela venind, ca la o piatră vie, lepădată, în adevăr, de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și prețioasă, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.

De aceea este cuprins și în Scriptură: „Iată, pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, prețioasă; și cine crede în El nu va fi dat de rușine.”

Așadar, pentru voi, care credeți, El este prețios; dar pentru cei neascultători, piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie piatra din capul unghiului, și o piatră de poticnire și o stâncă de cădere, pentru cei ce se poticnesc de cuvânt, fiind neascultători; la aceasta au fost și rânduți.

Dar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit, ca să vestiți virtuțile Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare. 1 Petru 2:4–10.

Templul care a fost ridicat din 1798 până în 1844 include o categorie care a fost „rânduită” spre neascultare. Neascultarea lor s-a manifestat în respingerea „celor șapte vremi”, a „pietrei din capul unghiului”, a „pietrei pe care au lepădat-o zidarii”, care este „piatra de poticnire” și „stânca de scandal”.

Աստծու կողմից «ընտրված» դասը ճանաչեց այն «քարը», որ «մարդկանց կողմից մերժված» էր, որպես «կենդանի քար», և որպես այն «քարը», որ «Աստծու կողմից ընտրված» էր և «պատուական»: «Աստծու կողմից ընտրվածները», «ընտրյալ ազգը», «նախկին ժամանակներում» «ժողովուրդ չէին, բայց» այնուհետև պիտի դառնային «Աստծու ժողովուրդը»: Երբ Աստված հավաքեց երկու փայտերը, Նա նրանց դուրս բերեց «հեթանոսներից»: Նրանք պիտի դառնային Նրա ժողովուրդը, երբ Նա 1798-ից մինչև 1844 թվականները ներառող քառասունվեց տարիների ընթացքում երկու ազգերը միավորեց մեկի մեջ:

Există o singură temelie, iar această temelie este Isus Hristos; însă „piatra de poticnire”, care a fost temelia istoriei lepădată de cei neascultători, a fost „de șapte ori” a lui Moise. Când „de șapte ori” a fost respins în 1863, aceasta a fost o respingere a lui Isus Hristos.

Mâncarea de fabule care deduce că curățirea sanctuarului începută la 22 octombrie 1844 a fost o împlinire numai a profeției celor două mii trei sute de ani identifică un sanctuar gol, un sanctuar fără oștire, o împărăție fără cetățeni. Nu există niciun scop al sanctuarului oferit prin inspirație care să aibă o prioritate mai înaltă decât ceea ce a spus Dumnezeu că este scopul sanctuarului.

Și să-Mi facă un locaș sfânt, ca să locuiască în mijlocul lor. Exodul 25:8.

Mu Byanditswe Byera, ubuturo bwera bw’Imana buri gihe bufitanye isano n’ubwoko bwayo, ari bwo ngabo. Inkoni ebyiri za Ezekiyeli, zigaragazwa ko ari amahanga abiri, zagombaga guhinduka ihanga rimwe kandi ubuturo bwera bw’Imana bukaba hagati muri bo. Guhindura nabi ikibazo cyo mu murungo wa cumi na gatatu wa Daniyeli umunani, kugira ngo hihishwe icyo mu by’ukuri ikibazo kibaza, icyarimwe ni no kwanga “uwera runaka” wo mu murungo wa cumi na gatatu, wasabwe gusubiza icyo kibazo.

Apoi am auzit un sfânt vorbind, și un alt sfânt a zis către acel sfânt care vorbea: „Până când va ține vedenia despre jertfa necurmată și despre fărâdelegea pustiirii, care dă atât Sfântul Locaș, cât și oștirea să fie călcate în picioare?” Și el mi-a zis: „Până la două mii trei sute de zile; apoi Sfântul Locaș va fi curățit.” Daniel 8:13, 14.

Cerul care a fost întrebat este numit „acel sfânt anume”, iar expresia este tradusă din cuvântul ebraic „Palmoni”, care înseamnă minunatul numărător, numărătorul tainelor. În pasajul care constituie stâlpul central și temelia Adventismului, Hristos Se reprezintă pe Sine ca fiind minunatul numărător. El face aceasta chiar în locul unde identifică relația dintre cea mai lungă profeție de timp din Biblie și, de asemenea, profeția de timp a celor două mii trei sute de zile. Cea mai lungă profeție de timp este jurământul lui Moise, care este cele șapte vremi din Levitic douăzeci și șase. Ea este profeția care identifică risipirea și înrobirea ambelor case ale lui Israel, care sunt identificate ca „oastea” ce va fi călcată în picioare în versetul treisprezece, în timp ce versetul paisprezece identifică profeția călcării în picioare a sanctuarului. Ambele profeții s-au împlinit la 22 octombrie 1844, după ce văduva din Sarepta a adunat cele două lemne pentru focul solului legământului.

Când adventismul a respins chiar primul adevăr al timpului profetic pe care îngerii l-au condus pe William Miller să-l înțeleagă, s-a orbit pe sine însuși. În 1856, prin cele opt articole ale lui Hiram Edson, Palmoni a încercat să sporească lumina asupra celor șapte vremi, dar fără niciun folos. Ei au respins solia către Laodicea și au acceptat cele cinci manifestări maligne ale Laodiceei, identificându-se astfel ca fiind cele cinci picioare nechibzuite.

Șaizeci și cinci de ani din Isaia șapte, care identifică 742 î.Hr., 723 î.Hr. și 677 î.Hr. la începutul său, s-au repetat în istoria de la sfârșit a anilor 1798, 1844 și 1863. Acea istorie de la sfârșit este reprezentată prin adunarea celor două toiege din Ezechiel capitolul treizeci și șapte, iar văduva din Sarepta (așa cum este numită în greaca Nouului Testament) este istoria prin care Dumnezeu stabilește o relație de legământ cu Israelul spiritual în Iuda spirituală (țara cea slăvită) în timpul istoriei celei de-a șasea împărății a profeției biblice. Acea istorie, fiind sfârșitul profeției celor șaizeci și cinci de ani, reprezintă de asemenea începutul fiarei care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece. La începutul celei de-a șasea împărății a profeției biblice, unirea a două toiege ilustrează sfârșitul celei de-a șasea împărății a profeției biblice. Acea istorie conține o istorie paralelă a cornului protestantismului și a cornului republicanismului.

În limbajul profetic, o putere, sau un corn, sau o națiune, sau o împărăție, sau un împărat, ori un cap, sunt simboluri interschimbabile, în funcție de contextul în care sunt folosite. Toate aceste simboluri se referă, de asemenea, la cele două toiege pe care Ezechiel le identifică drept două națiuni. La începutul istoriei profetice a fiarei pământului, cornul protestant a fost adunat într-o singură națiune, sau într-un singur corn. La sfârșitul aceleiași istorii, cornul republican se va uni cu cornul protestantismului apostat pentru a alcătui o singură națiune. Acea națiune va fi o icoană a fiarei mării din Apocalipsa treisprezece. În mod logic, dacă refuzăm să vedem mărturia blestemului celor șapte vremi (care a fost împlinit împotriva ambelor case ale lui Israel literal), cu siguranță nu vom putea vedea cum acele două case literale ale vechiului Israel au devenit națiunea Israelului spiritual în 1844. Dacă nu putem vedea această istorie, suntem cu desăvârșire „fără nicio

înțelegere” cu privire la felul în care acea istorie de la începutul Statelor Unite identifică istoria de la sfârșit, când cornul republican repetă procesul de adunare și unirea laolaltă care a fost ilustrată la început prin cornul protestant.

Vom continua să luăm în considerare aceste adevăruri în articolul următor.